

Tangó a hetediken

— Simon Béla, te már nem szeretsz engem — sóhajtott Simon Béláné. Elégedetlenül nézett férje után, aki éppen dühösen bevágta maga mögött a fürdőszobaaajtót. — Nem talál elég vonzónak, az is lehet, hogy megcsal — morfondírozott a kielégítetlen asszony.

Simon Béla türelmetlenül locsolta libabőrös mellkasára a meleg vizet, és értetlenül meredt arra a tájékra, amely háromszori nekifutás után is makacsul cserbenhagyja, immár hatodik éjszaka.

Pedig Simon Béláné igazán vonzó asszony. A leggyakorlottabb tűzszerezés is csak alapos szemrevételezés után mérhette fel, hogy a hajdani szexbomba már túljutott maximális határfokán.

Feltételezve, hogy kétévi házasság még a mai időkben sem a világ vége, kétségtelenül arra a következtetésre kell jutnunk, hogy a tűzszerezésben keressük a helyzet ilyen drámai fordulatának okát. (Egyébként Simon Béla is ezt tette, lévén olyan ember, aki tudja, hogy a dolgok kiismerhetők és saját céljaik szerint irányíthatók.) Organikus oka aligha lehetett a hiányos működésnek. Végül is nem volt olyan régen, mikor a mackótermetű Simon Béla nagy önbizalmú, pályakezdő építésvezetőként egyszerre három vidéki lányt ajándékozhatott meg a kifogástalan működés örömeivel a raktárbódében. Beteges optimista lévén még az ezt követő fáradtságos és kellemetlen gyógykezeltésre sem vetett ügyet. Mi több! Az ellene indított kettős gyermektartási per procedúrája sem akadályozhatta meg, hogy a pletyka útján terjedő hírnevét ne csak elszálló szavakkal bizonyítsa. Igaz, azt Simon Béla is elismerte, hogy nagy szerencséje volt. Ügyének bírója az emlékek terhéől gyötörve mentette fel. Eszébe jutott ugyanis, hogy negyedéves korában ő is hasonló helyzetbe keveredett, a háború húzta ki a pácból. A lány a perrel járó ingatag lelkiállapotában kétes kapcsolatba keveredett egy megszálló német tiszttel és később, már kideríthetetlen körülmények között egy eugenikai tenyésztelenen kötött ki Dél-Németországban. Egészséges gyereket adott az árjanevelőnek, úgyahogy a háború éveit alatt még négy fajtiszta tenyészbikától hozott világra fiúkat, a keresztapaságot az SS vállalta. A szövetséges haderők a tenyésztelen határában egyesültek és igazi férfimódra számoltak le a fajgermánfióka-gyár anyagépeivel. A lány felakasztotta magát, még mielőtt kiderülhetett volna, hogy gyereke asszimilálódott néger, vagy makacs szláv tulajdonságokat örökölt volna.

A bíró mindebből csak azt tudta meg, hogy a lány eltűnt, amit a háborús poklok szerény jóvátételének tekintett. Tisztes útra tért, és most úgy vélte, Simon Bélát az ördög küldte, hogy áldozatot mutasson be az egykori kegyért. Kijelentette hát, hogy nem kellően bizonyított a felperesek vádja, a törvényszéki orvosi vizsgálat is csak 83 százalékos valószínűségről tanúskodik.

A vidéki lányok a bíróság folyosóján hangosan szidták a férfitársadalmat és nem titkolták, hogy szerintük mit ér az ilyen emancipáció. Sajnos, a tanukat elnyelte a föld, és a napilapok rendőrségi felhívására sem jelentkeztek. Az ügyet tehát vallomások hiányában elvetették, mielőtt megkezdődhetett volna.

A vidéki lányok gyorsan hazaiykezektek. Könnyes szemmel adták oda magukat az első falubeli Kálmánnak és Jósának, hiszen tudták, életük végérvényesen megfeneklett, sorsuk csak a statisztikai évkönyv szerény buzgalmú mutatói szerint fog változni.

Kálmán és Jóska csak rövid ideig bírta az ostromot. Hamarosan kiléptek a térszövből, és havijegyet váltottak a csudaszép Budapestre. Hajnalonként piszkos ülésű munkásvonatokon bóbiskoltak az asszony melege mellett, újságpapírból reggeliztek. Két év múlva hegesztőszakmunkás-vizsgát tettek. A panelok tetejéről integettek a malteroslányoknak, fogadásokat kötöttek, hogy sikerül-e... őket a brigádfőnöknek, mielőbb odébállnak. Fizetésnapon bevásároltak a Skálában, vonatindulás előtt a Keleti restijében rúgtak be. Tisztes állampolgárokként növelték betétállományukat. A kis Józsiára és Kálmánára Trapper farmert húztak, ahogy a reklámok tanácsolták. A Trabant befizetését díszbédéllel ünnepelték meg.

★

— Baj van, Józsi! — kiáltotta egy fagyos napon, fél tíz felé Kálmán.

— Na? — rezzent össze Jóska, de esze ágában sem volt elmozdulni a deszkából rakott tűz mellől. Kálmán azonban türelmetlenül integetett a hetedik emeletről.

— Tüdőgyulladás kapsz, sógor! — kiabált vissza Jóska, de Kálmán mintha nem is hallotta volna.

Káromkodott egyet, összehúzta magán a pufajkát. Dülöngélt az erős lakótelepi szélről, mintha fejébe szállt volna a reggeli feles, amivel belülről igyekezett melegíteni magát.

— Melő? — kiabált föl gyanakodva, mikor meglátta Kálmán falfehér arcát, majd nekivágott a csiszolatlan lépcsőknek.

— Idenézz, Józsi!

Kálmán a panelok illesztéseire mutatott, amin tegnap dolgoztak. A fémhuzalok szétváltak, csak a kékes elszíneződésből lehetett következtetni a hegesztések helyeire.

— A kurva annyát, Kálmán, ez bármikor összedőlhet — sutogta Jóska. Óvatosan közelebb merészkedett, megtapogatta a huzalokat. — Kapcsold be az áramot!

Szeme elé emelte a védőárlapot, még arról is megfedkezett, hogy kesztyűbe bújjon. A hegesztőpálca lustán olvadt a hidegben,

s gyorsan szilárdult meg a kötés. Kálmán ráköpött és gyanakodva megmarkolta, mikor már nem sistergett.

— Nem értem, Józsi. Tegnap, mintha az egész emeletet megcsináltuk volna.

Józsi vállat vont. Körbesiettek a csupasz falak között.

— Isteni csoda, hogy a szél nem fújja le őket. — mutatott Kálmán a panelok szétvált hegesztéseire.

— Küldd el az embereket, teguljanak az épület mellől. Megcsináljuk. De meg ne mondd nekik!

Mikor Kálmán eltűnt, Jóska lesietett a hatodik emeletre, hogy megvizsgálja a varratokat. Ott tökéletesen tartottak.

Jóska és Kálmán ebédelni sem mentek és elengedték fülük mellett a malterhordók gúnyos megjegyzéseit is.

— Csak nehogy hozzák az új panelokat — sóhajtott Jóska, leengedte a hegesztőpisztolvát és az útra pillantott.

— Nem hiszem — vont vállat Kálmán. — Múltkor sem hozták ilyen hidegben. Géza is felszívódott, egy darus pedig biztosan megéri, ha fölösleges.

Estére elgémberedett kézzel, vörös orral és recsegő térddel tá-molyogtak le a hetedik emeletről. A varratok olyanok lettek, mint-ha vizgára készültek volna. A vonaton berúgtak, de az asszonyok nem szóltak semmit.

★

— Baj van, emberek, segítség kell! — lépett a tűz körül melegedőkhöz Kálmán.

— Sírögdröt ásni a prémiumnak? — szellemeskedett Kondor Balázs bácsi, a Martos Flóra brigád legtapasztaltabb tagja. Annak idején még a Kőműves Kelemen falazóbandában kezdte mester-ségét.

Kálmán azonban el sem vigyorgott, dadogva mondta el, hogy a hetedik emelet hegesztési pontjai szétestek. Miután meg is győ-ződtek róla, Balázs bácsi brigádröpgyűlést hívott össze a tűz körül, majd küldöttséget menesztettek a füstölgő kéményű faházba.

Simon Béla először hallani sem akart a hegesztőbrigád foga-dásáról. A központból érkezett, elragadóan csinos pszichológusnő-nek udvarolt, aki hamarosan felmérést készít, miként lehetne a dolgozók munkakeréjét jobban hasznosítani.

— Makacszkodnak, Simon elvtárs, azt mondják, leállt a munka — csicseregte a telefonba a titkárnő.

— Adja valamelyik főokosnak — mondta durcásan Simon Béla, és udvarias grimaszt vágott a pszichológusnő felé. — Balázs szakikám, nem kell idegeskedni, szóltak már a panelgyárból. Kicsit le vannak maradvá, semmi izgalom, hamarosan lesz munka.

A következő percek örökre emlékezetesek maradnak Simon Béla életében. Szájtátva hallgatta emberét, még közbevágni sem tudott, ráadásul vendégéről is megfedkezett.

A pszichológusnő ugyan sokat sejtetően azt ígerte a fölé ma-gasodó, szakállas medvének, hogy minden bizonnyal találkozunk még gyümölcsözőbb körülmények között is, ám ez sem gyakorolt észlelhető hatást Simon Bélára.

A hidegben szerencsére magához tért annyira, hogy alaposan leszedje a keresztvizet a tróger társaságról, akiknek szart sem ér a munkájuk. Önbizalma akkor jött meg igazán, mikor sajátkezűleg készítette el az első, láthatóan tartósra sikerült varratot.

— Tessék szakikáim! Itt látható a tökéletes munka! Engedje-nek közelebb mindenkit, hadd lássák! És tudják, mi a megoldás titka? Ha olvasnának újságot, nem állnának ilyen bárgyú kép-pel. A minőségre való törekvés! Mert nem az a lényeg, hogy minél előbb összetaknyozzuk az épületet. Nem a célpremiúért adjuk át határidő előtt a házakat, szakikáim, hanem, mert vizes lyukak-ban is laknak emberek. Gondoljanak az unokáikra! Azt hiszik, lent maradnak, Mucsán? Egy frászt! Ezekbe a lakásokba költöznek! Csak hogy a fejükre fog dőlni, mert nagyapáik képesek taknyolni szaros ezer forintokért!

Megvetően nézett végig a Martos Flóra brigádon. Elégedett volt határozott fellépésével, már csak az utolsó nyomaték hiányzott. Összevonta hát szemöldökét, és körülnézett: — Mikor is volt ma-guknak politikai előadás, elvtársak?

★

Másnap este kezdődött Simon Béláné kielégítetlenségének szo-morú korszaka, bár a pszichológusnőnek sem sikerült gyümölcsö-zőbb munkakapcsolatra lépni Simon Bélával. Egy üzenet volt az oka, amely az irodájában várta reggel. A Martos Flóra brigád kér-te, hogy tekintse meg a tegnapi hegesztést.

Ezúttal a brigád munkájának értékeléséből elmaradtak a szar és ehhez hasonló rosszálló jelzők. Simon Béla szomorúan állapíto-tta meg, hogy emberei és — most önkritikát gyakorol — kissé ta-lán ő maga is, kevés áldozatot hoznak az eredményért. Megfogad-tatta embereivel, hogy ezután sokkal jobban ügyelnek munkájuk-ra, állhatatosan dolgoznak, nem fogyasztanak szeszes italt reggel kilencig. A prémium szót csak akkor ejtik ki szájukon, ha mé-lyen a lelkükbe tekintve, érdemesnek találják rá munkájukat és szocialista életvitelüket. Elhatározták, hogy a brigád fiataljai be-pótólják a halaszthatatlan teendők miatt fél éve elnapolt KISZ-gyűléseket, a brigádnapló gondosabb vezetésének céljából még egy embert kineveznek erre a posztra. Simon Béla jó vezetőhöz illően felvázolta a várható perspektívákat is: aki nem végzi rendesen a feladatát, még a brigád kultúrfelelősének fontos posztjáról is le-kerülhet, a jók viszont feltétlenül elnyerik jutalmukat. Simon Béla garantálja nekik, hogy hegesztésük újra kifogástalan lesz, mint a hatodik emeletig.

A brigád kultúrfelelőse felhorkant, hogy micsoda demokrácia az, ahol mindig őt állítják pellengérré, csak azért, mert a dolgozók iskolájában is eltanácsolták. Simon Béla azonban megnyugtatta, példái nem személyekre irányulnak, csak lehetőségekre, melynek behelyettesítését mindenki önmaga is elvégezheti.

Simon Béla ezek után visszavonult irodájába. Határozott és a kellő időben történt intézkedése az embereket minden kétséget kizáróan megnyugtatta. Morgás nélkül indultak a hetedik emeletre, amire célprémium beígérése nélkül még nem volt példa Simon Béla rövid pályafutása alatt. Újból nekigyürköztek a munkának, ezúttal a megfogadott gondossággal.

Simon Bélát azonban továbbra is aggasztotta, hogy az igazi okot nem sikerült felderítenie. Pedig alaposan kifaggatott mindenkit. Néhány szabálytalanságra és gondatlanságra fényt derített, ám ezek összességét sem tartotta elegendő oknak.

Elhatározta, hogy távlatokból vizsgálja meg a kérdést, ez mindig segít. Ilyen meditációnak köszönheti a diplomáját is.

A lépcsőházból rajta kívül ketten érettségiztek; Szabó Laci, akinek szülei gyári munkások voltak és Pálfay Zsolt. Az ő apja gyakran szerepelt a tévében, de Zsolt nem tudta megmondani, mi is a valódi foglalkozása.

Szabó Laci két ponttal kevesebbet szerzett a felvételin, de bekerült, mert szülei foglalkozása miatt nem kerülhet hátrányos helyzetbe. Pálfay Zsoltal azonos pontszámot ért el, a mindig magabiztos és elégedett fiút fölvevették, hiszen apja fontos közéleti tevékenységet folytat és „a gyerekben is van valami”. Simon Bélának azt ajánlották, hogy ne csüggedjen, érdemes tanulnia, csak kicsivel jobban össze kell szednie magát.

Simon Béla azonban szívből utálta a fölösleges erőfeszítéseket. Abban nem reménykedhetett, hogy a középszerű értelmiségiek életét élő apja a közeljövőben az ország figyelmének középpontjába kerül. Ahhoz sem volt kedve, hogy újra hátrányos pozícióból induljon. Így vállalva a kiátkozást, visszautasította a szülői jó tanácsot, nem ment rajzolóknak a jól jegyzett tervezőintézetbe, ahol apja barátja osztályvezető volt. A 24-es építőipari vállalatnál helyezkedett el segédmunkásként. Csatlakozása a Magyarország összlakosságának 56 százalékát kitevő hátrányos helyzetűekhez teljes sikert aratott. A felvételi vizsgán jelenlevő főiskolai KISZ-megbízott gratulált, hogy segédmunkás létére sok értelmiségi származású fiatal is meg-

szegyenítő tudásra tett szert. Noha egy ponttal kevesebbet ért el, mint tavaly, tudta, hogy fölveszik. Túl sokat nem tanult, bízott a papírformában és azt sem írta be a jelentkezési lapra, hogy tavaly már próbálkozott.

Nem voltak nagyratörő ambíciói és az újabb atyai intellektus ellenére ösztöndíjszerződést kötött a 24-es építőipari vállalattal, hogy diplomázás után náluk helyezkedik el építésvezetőként.

Simon Béla tehát jogos reményekkel vállalkozhatott a mediációra.

Szakkönyvek között kotorászott, de ilyen esettel nem találkozott. A leírások tanúsága szerint mindennek karikacsapásként kéne haladni. Ha nem akadozik a szállítás és eső is kevesebb esett volna, már a belső munkákat végeznék, ahogy az a nagykönyvben meg van írva.

Simon Béla rájött, hogy az alapoknál kell kezdeni a vizsgálódást. A Hegesztési ismeretek című vékonyka kiadvánnyal kezdte. Többszöri átlapozás után talált a lap alján egy apró betűkkel szedett szövegrészt. Az azonban az első látszattal ellentétben használhatatlannak bizonyult. Feltett kiemeléssel ugyanis ott állt zárójelben, hogy a *nyugati melegponti csatlakozások alapvetően más technológiai berendezkedésének mellékjelensége.*

Kedvetlenül a sarokba dobta a könyvet. Pedig azonnal cselekedni kell. A titkárnővel felhívatta a panelgyár szállítási részlegének vezetőjét, Pallai Gézát.

— Hogy állunk a szállítással, Pallai elvtárs? — tapogatózott óvatosan.

— Elnézést, volt egy kis zökkenő, de már útnak is indítottuk a késedelmes szállítmányt — mentegetőzött Pallai.

Ez ugyan erős túlzás volt, jó, ha ebéd után kezdhetnek rakodni, de majd megbeszéli a sofőrökkel. Legjobb, ha azt hazudják, hogy váratlanul lezárták az utcát, vagy egy rosszul parkoló úrvezető miatt nem tudtak ráfordulni a Kőkényesi útra. A vonal végéről hangos sóhaj érkezett.

— Olyan nagy galibát okoztunk, Simon elvtárs?

— Gondban vagyunk. Pallai elvtárs. Egy nyitva felejtett slag alámosta a toronydaru sinpárját, nem tudnának lemáházni az emberek.

— Hát akkor mit tegyünk — kérdezte Pallai ügyesen begyakorolt, kétségbeesett hangú színleléssel.

— Visszaküldeném a fuvart és szólok, ha rendbe hozták a sít — ajánlotta Simon Béla. — Nagyon elázott ugyanis — tette hozzá és arra gondolt, hogy a sofőrökkel valahogy meg kell egyeznie.

— Kínos ügy, roppant kínos, nem is tudom hirtelen, hogy számoljam el a visszafuvar. Ugye, a szigorított körülmények között... — dörögött Pallai Géza.

— Hálásak lennénk a szívésségéért, elvtársam — mondta határozottan Simon Béla.

— Várjon csak! — csapott homlokára Pallai Géza. — Tartsa a vonalat!

Két perc múlva, miután elolvasta a Népszabadság apróhirdetéseit, ziháló hangon szólt a kagylóba: — Nagy mázlisták maguk, Simon elvtárs! A fiúk szerencsére elcsesztek az időt a tankolással, még itt találtam őket. A kutya úristenit, micsoda szerencsés egy társaság maguk, elvtársam!

★

Mivel hiába is makacszkodtak a hetedik emelet hegesztéseivel, Simon Béla döntő lépésre szánta el magát. Felkereste gondjával László Ferenc párttitkárt. Előadta a históriát és óvatosan utalt a Hegesztési ismeretek apró betűs megjegyzésére.

László Ferenc elnéző türelemmel hallgatta a beszámolót és annyit rögtön megjegyzett, hogy Simon Béla téves úton indulna el, ha a kelleténél nagyobb jelentőséget tulajdonítana a Hegesztési ismeretek megjegyzésének.

A pártvezetés nevében máris kijelenthetem, élesen el kell határolni magunkat attól, hogy párhuzamot vonjunk a két jelenség között. Az egyik bizonyítottan az eltérő technológia káros és végleges soha ki nem küszöbölhető jelensége, míg a másik... Nos, a másik gondosabb vizsgálatot igényel. Természetesen műszaki vizsgálatot, melynél figyelembe kell venni a technológia eddigi eredményeit. És mondd csak, Simon elvtárs, az emberek között milyen a hangulat?

— Nem is tudom. Biznak a technológiában, de a munkásközvéleményt természetesen komolyan foglalkoztatja az eset.

— Meg kell őket nyugtatni! Tarts előadást! Nekem ugyanis elég gondot okoz a kérdés műszaki vizsgálata.

Megegyeztek, hogy két nap múlva László Ferenc tart előadást. A technológia eredményei és aktuális problémakörei címben állapodtak meg. — A szocialista brigádok tagjainak természetesen kötelező a megjelenés, Bélám. Ennek végrehajtása a te reszortod lesz — Másnap László Ferenc bizalmas beszélgetésre rendelte be Simon Bélát.

— Kedves Simon elvtárs, rendkívüli bejelentéssel van. Tájkézódtam az ügyben és a legfelsőbb helyről kaptam eligazítást. Mint arról beszámoltak, ügyedhez hasonló eset az utóbbi időben már máshol is előfordult, legmagasabb szinten kellő ideje foglalkozni az új jelenség vizsgálatával. Bár sajnos, még koránt sem sikerül az ügy végére járni, felhatalmazást kaptam, hogy rendkívüli bejelentést tegyek. Munkágyűlést szerveztünk, a sajtó, a rádió és te-

Zalán Tibor

Orgonavirágzás

Ez a hajnali eső véres már
A telefonomban laksz
minden beszélgetésembe beleszölsz
minden mondatomat állítmányig vetközteted
Rosszkezdéssel együtt lehallgatnak téged is
Azt mondd: orgonavirágzás az agyamban terjedő iszonyat
Mert mikor elmész egy vágóhíd fényei gyúlnak
vörösén koponyámban s szememen át
elfolyik a vérem — mikorra visszaérsz
Ez így van jól mondd nyugodtan így rendeltetett
darázs falja szívet ki véremmel éjszakázik
És hallgatva a hátam mögé állsz
mikor a redőny pengényi rései közül figyelem
eljönnek-e értem Elmennek-e értem Hajnal van

Északi levelek II.

Peer Gynt

Babacsörgő-romok között vergődöm át az éjszakán
Virrad — hónaljdban besötétedik
Múlhatatlan szerelemszagodban távolodom

levízió képviselőit már értesítettük. A te dolgod lesz a technikai részletek lebonyolítása. A sajtó és televízió képviselői nyugodtan megtekinthetik a helyszínt, vezetőik megkapták a megfelelő tájékoztatást.

★

Simon Béla a munka nélkül ténfergő hegesztőket beosztotta a kiküldött dekorációkészítők mellé, így jól haladtak az előkészületek. A sok gondot okozó épület betonlábazatát szemelték ki a nagygyűlés helyszínénél, kameraállásokat ácsoltak, és felállították a horozható, aranyozott kartonból kivágott Lenin-portrés, vörös drapériás háttérrel. A betonlábazatok köré nylonfóliát húztak, a szél ellen, és a szomszédos hőközpontból csövön át meleg levegőt fúvattak a széksorok közé. Simon Béla már előre beosztotta a vállalati ebédlőből ideszállított székeket és a hirdetőablára kifüggesztette az ülésrendet. Piros filctollal aláhúzta, hogy az elmaradó emberekért a brigádvezetők felelnek.

Az embereknek azonban eszük ágában sem volt elmaradni. Az ajtóknak kinevezett nyílás elé munkásörök álltak és megkezdődött a gyűlés.

— Kedves dolgozók, elvtársak! Örömmel köszöntöm önöket itt, a készülő épület talapzatánál, mely fényesen bizonyítja technológiánk eddigi eredményeit.

László Ferenc ezután részletesen és érzékletesen ismertette a technológia eddig is sok áldozatot megkívánt történetét, a munkások fontos szerepét a technológiában, majd így folytatta:

— Elvtársak! Hiba lenne, ha eltelnénk eddigi eredményeinkkel! A technológia állandó továbbfejlesztést igényel és azt már előre megmondhatjuk, hogy áldozatokat is. Napjainkban, a nyitott technológiák korában új feladatok és gondok is állnak az alkotó továbbfejlesztés előtt. Köztudott, hogy technológiánk, mellyel szemmel látható és nem éppen barátaink által is elismert eredményeinket elértük, tartalmaz más technológiákból átvett elemeket is. Ez azonban nem jelenti eddigi vívmányaink értékének csökkenését, sőt! És, ha most átmenetileg jelentkeznek is gondok — melyek a külföldi technológiáknál fellépő problémákon keresztül érvényesülnek nálunk —, nincs okunk a csüggedésre. Hadd utaljak Lukács György szavaira, miszerint a szocializmus minden gondja ellenére is jobb a kapitalizmusnál.

László Ferenc itt hatásszünetet tartott. A Martos Flóra betonozóbrigád sugdolózni kezdett: — Melyik brigádban dolgozik a Lukács szaki!

Kondor Balázs bácsi is értetlenül motyogta maga elé a nevet. Pedig mindenkit ismert a 24-es építőknél. Smerőseit a vállalati vetélkedőket követő csöndes tivornyákon szerezte, ahova törzsgárdatagságára való tekintettel mindig benevezték.

— Elvtársak, hadd fejezzem be azzal, hogy aggodalomra nincs ok. Terveink teljesítése reális, ha mindenki rendszeren megteszi a dolgát. De csak akkor, ha mindenki! — emelte fel mutatóujját László Ferenc. A munkásörök elléptek az ajtónyílás előtt.

★

Két nap múlva Simon Béla felkereste László Ferencet, és gratulált a tartalmas előadásért.

László Ferenc mosolyogva szabadkozott.

— Egy dolog azonban változatlanul foglalkoztatja az embereket. Mi lesz a hetedik emelettel?

— A hetedik emelettel? Ja, persze. Semmi ok az aggodalomra. A legfelsőbb vezetés ezzel is foglalkozott. Elmondhatom, hogy ez kemény dió. Arra a következtetésre jutottak, hogy ideiglenesen, a technológiai részletek átvétele miatt idegen technológiai módszerekhez kell folyamodnunk.

— Arra gondolsz, hogy...?!

— Arra! Erősnek kell lennünk, Béla! Előre megmondtuk, hogy áldozatot kell hoznunk. Vagy hagynád veszni eddigi eredményeinket? Gondolj csak csodálatos lakótelepeinkre, mind a technológia eredményeként virágolnak!

— De hát az idegen technológiák bírálatában kifejtettük, hogy ezek a módszerek sok esetben kegyetlenek és embertelenek...

— A lehető legkisebb veszteségre törekszünk, Béla! Számítógépes vizsgálatokat folytattak, hogy melyik réteget kell... hogy melyik réteg hozza az áldozatot. Tudom, Béla, most nehéz feladat előtt állunk, de keménynek kell lennünk. A saját érdekünkben.

★

— Simon elvtárs, baleset történt, jöjjön azonnal — robogott a szobába Kondor Balázs. — A szegény Fodor Karcsi gyerek. Istenem, micsoda véletlen! Szerencsétlen fiú, a légynek sem ártott.

A vizsgálóbizottság a mentőkkel egyidőben érkezett, megállapította, hogy véletlen baleset történt, amelyért senki sem tehető felelőssé. — Olyan ez, mint a történelmi fejlődés, kanyarog, de azért halad, ahogy kell — tárta szét kezét a bizottság vezetője, és Simon Bélára nézett.

Simon Béla visszavonult a szobájába és maga elé meredt. Rövid idő múlva a pszichológusnő nyitott be. Alaposan kicsípte magát és tréfásan megmarkolta Simon Béla szakállát.

— Látja, még csak együttműködésünk legelején tartunk, máris kitűnő hírt hozok. Azt üzeni az egyik embere, hogy a hegesztés olyan a hetedik emeleten, mint régen volt. Na, mi van, nem is örül?

— Tudok róla — vont a vállát Simon Béla. A durcás pszichológusnőre meredt és érezte, hogy ama bizonyos tájéka követelőzőve megmoccan. Csak éppen kedve nem volt még.

Zonda Tamás

Halottak napján

A lugasok zavarbajöttek mára
hajnali szemem deres rebbenés

vacogó báránynak kell
párducokkal dacolni újra:

fanyar illatával hajában

itt az ősz megint

A nyár keréknyomain jégvárta
készülődik

majd ránkzuhannak a

kertek barna lucskai

foszló krizantémok

árokba, halomra löve...

Bágyadt kérdések döngicsélnek

sietős dolgú perceken

a napórák is lassan elvesztik

lényegük

Most már ideje nekem is

készülődnöm

Már nem haragszom senkire

Fegyvert adnék bánatom

gyilkosának

Ősz

Mint műtőben, ájulás előtt

a csend tapintatos.

Várom védtelen,

hogy rozsdáit

rekedt kapkodással belémdöfi.

Arcom lángszóró-émlékeire

már szítál a készülődés,

most suhan a pengeél:

borostás tartókon vérzik a nyár.

Romhányi Gyula

Tükör

Az arcodon azok a ráncok:

a tenyeremből loptad őket.

Az arcomon azok a ráncok:

a tenyeredből loptam őket.

Talán ütések,

talán simogatások nyoma —

talán kevés örömről

köviült színmásolata

Uram

én már a zsiroskenyérről is

leszoktam,

nehogy vas(d)tagnak nézzenek.

De

hogy szelid(éh)ségembe bele ne

haljak,

írsd rám egy kis darabját az

édeni árokpартnak,

hol néhanap legelészhetek.